

Vuslata Davet

– S.SAMYELİ · 13 Temmuz 2011

Gün kızıla boyandı,
Yine senden yoksunum.
Issız bir adanın feneri kadar yalnız,
Asi bir nehir gibi çılgınım.
Yokluğunun acısında birer birer solar,
Avucumda biriktirdiğim umutlarım.
Sus pus olur sendelerim,
Sünger avcılar gibi vurgunlar yer
Zavallı yüreğim.

Geç gelen baharımda
İhlamur kokulu sevdami yaşamak,
Yaşadığım sevdayı yüreğime,
Yüreğimdeki sevgiliyi de
Kollarımla sarmaktır amacım.
Oysa ne ihlamurlar çiçek açar,
Ne de sevgiliyi sarar kollarım.
Beklemeye mahkûm sen kokan İrem bağlarım.

Kader aşılmaz bentler gerer önüme,
Savurur sen kokan mavi düşlerimi
Kuru ardıç dallarına.
Kırlangıçlar yuva yapar sevdamin odağına.
İdamlık mahkûm gibi salınırım darağacında.
Sensiz yeşermez
Kırılır tomurcuğa yüz çeviren dallarım.

Hani diyorum,
Nisan yağmurlarına karışsan,
Yırtsan gelsen geceyi...
Denizle raksa duran yakamozlar utansa,
Gözlerinin güzelliğini
Zühre ile Şimal kıskansa,
Ay tutulsa,
Doğmasa güneş,

Gece üstümüze yorgan olsa...

Vuslat diyorum...

Beklenen vuslat cevâh-i leyde bizi bulsa,

Terin terime,

Tenin tenime karışsa,

Sönse yürek harlarım.

Sen yoksun;

Ben Ağustos'ta üşürüm,

Asi kükrer,

Ben Asi'de boğulurum.